

Oponentský posudek doktorské disertační práce Mgr. Markéty Seidlové

Předkládaná disertační práce Mgr. Seidlové podává podrobný přehled francouzské imigrační a integrační politiky a formuluje praktická doporučení pro ústřední orgány státní správy a samosprávy v České republice.

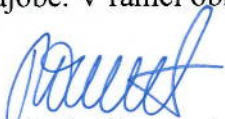
Mgr. Seidlová jasně vymezuje pojmosloví, přehledně a věcně představuje teoretická pojetí mezinárodní migrace a vybrané teorie imigračních politik. Oceňuji střídmost všech tří teoretických podkapitol, protože právě v této části by se nabízel takřka nekonečný prostor pro rozšíření práce, což by mohlo být na úkor čtivosti a naplnění cíle práce. Kritické zhodnocení uvedených teorií považuji za dostatečné. Kapitola věnující se metodice výzkumu je srozumitelná a dobře zpracovaná.

V kapitole čtvrté přibližuje autorka imigrační a integrační politiku Evropské unie. Na tomto místě bych, přes vědomí zaměření celé práce na francouzskou imigrační a integrační politiku, přivítal podrobnější zpracování a zhodnocení současných výzev společné zejména imigrační politiky EU (těžkopádné vytváření společného azylového systému je natolik komplexním a složitým tématem, že pro něj není v této práci prostor). V obhajobě disertační práce bych proto žádal úvahu autorky o přístupu EU, potažmo ČR, k pracovní migraci, přivítal bych zamyšlení se nad tématem slučování rodin, které se jeví být pro řadu zemí EU hlavním imigračním titulem, a tendencemi dále omezovat právo na sloučení rodiny, které mohou být v nesouladu s judikaturou k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Zajímá mě také názor autorky na dopady uvolnění vízového režimu pro většinu balkánských zemí. Autorka by také mohla krátce formulovat doporučení pro současnou evropsko-unijní imigrační debatu a pokusit se zhodnotit potřebnost či nepotřebnost prosazení obecné mezinárodní smlouvy o migraci, kterou v oblasti uprchlické představuje Ženevská úmluva z roku 1951.

Kapitola pátá je velmi zajímavá jak z hlediska historického, tak z hlediska současné francouzské imigrační politiky. Je dobře, že Mgr. Seidlová zmiňuje francouzské zkušenosti s regularizací, akcentuje na několika místech větší rozsah politických práv cizinců ve Francii, než je tomu v České republice, např. aktivní a pasivní volební právo pro občany třetích zemí v místních volbách. Pod její doporučení pro českou migrační politiku bych s radostí připojil svůj podpis. Naopak bych očekával zvláštní podkapitolu neboli hlubší zhodnocení kořenů a následků násilných nepokojů na předměstích několika francouzských měst, s nedávnými dozvuky ve městě Amiens, kde se do čela nepokojů rovněž postavili mladí lidé z řad imigrantů. Právě tyto nepokoje vytvořily v mnoha neodborných očích obraz Francie jako země, která absolutně nezvládla svoji imigrační a integrační politiku. Bylo by vhodné toto vnímání argumentačně zpochybnit nebo z něj vyvodit odpovídající doporučení. Naznačený pohled na „selhávající“ francouzskou imigrační a integrační politiku je bohužel přítomný i v dnešním hodnocení imigračních a integračních politik jednotlivých členských zemí EU a stává se argumentem proti otevřenější politice vůči cizincům.

Kapitolu šestou považuji za velmi zdařilou. Autorka zajímavě srovnává integrační politiku velkého města a venkovského regionu, předkládá poutavý exkurs do historie imigrace v obou oblastech, přidává porovnání míry integrace cizinců v Paříži a regionu Basse-Normandie. Cenná v této kapitole a hodná pozornosti české samosprávy jsou také podrobná doporučení pro lokální integrační politiky českých měst jak v obecné, tak ve velmi konkrétní rovině.

Celkově považuji práci Mgr. Seidlové za velmi dobře zpracovanou a plně ji doporučuji k obhajobě. V rámci obhajoby prosím o odpovědi na výše naznačené otázky.

JUDr. Martin Rozumek
V Praze dne 3. září 2012